

POSTANOWIENIE

Dnia 3 lutego 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jerzy Kuźniar (przewodniczący)

SSN Zbigniew Hajn (sprawozdawca)

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z wniosku A. K.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych
o podleganie dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 3 lutego 2011 r.,
zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 12 października 2010 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Na skutek apelacji A. K. od wyroku z dnia 9 grudnia 2009 - Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 2 czerwca 2010r. oddalił apelację.

A. K. pismem z dnia 7 września 2010r. złożył skargę o wznowienie postępowania wraz z wnioskiem o przywrócenie terminu do złożenia skargi twierdząc, że w sprawie U .../08 Sądu Okręgowego był nienależycie reprezentowany, a pełnomocnicy byli nieudolni i niedostatecznie przekonujący.

Sąd Apelacyjny - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie A. K. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych, na skutek skargi o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 2 czerwca 2010 r. postanowieniem z 12 października 2010 r. odrzucił skargę

Sąd Apelacyjny uznał, że w sprawie nie została wykazana żadna podstawa wznowienia wymieniona w art. 401, 401¹, 403 i 404 k.p.c..

Andrzej .poczynając od drugiej rozprawy przed Sądem Okręgowym, reprezentowany był przez pełnomocnika ustanowionego z urzędu na swój wniosek. Pełnomocnik był obecny na wszystkich rozprawach zarówno przed Sądem Okręgowym jak i Sądem Apelacyjnym. Był aktywny w toku postępowania, składał pisma procesowe, a A. K., do czasu złożenia skargi, nie zgłaszał żadnych zastrzeżeń odnośnie reprezentujących go pełnomocników. Dlatego Sąd Apelacyjny stwierdził, że wniesiona skarga nie jest oparta na ustawowej podstawie i podlega odrzuceniu na podstawie art. 410 § 1 k.p.c.

W zażaleniu pełnomocnik wnioskodawcy zaskarżył w całości postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 12 października 2010 r. i wniósł o jego uchylenie w całości.

W opinii Autora zażalenia stanowisko Sądu Apelacyjnego jest niesłuszne. Przytoczyć należy brzmienie art. 410 § 1 k.p.c., zgodnie z którym Sąd odrzuca skargą wniesioną po upływie przepisane terminu, niedopuszczalną lub nieopartą na ustawowej podstawie. W sprawie niniejszej odwołujący się wskazał, że podstawą skargi jest fakt, iż był on nienależycie reprezentowany. Podstawą wniesienia skargi był więc zarzut wskazany w art. 401 pkt 2 k.p.c., mimo to Sąd Apelacyjny ją odrzucił.

Tymczasem wykładnia art. 410 § 1 k.p.c. przedstawiona w orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje, że odrzucenie skargi (także na posiedzeniu niejawnym) może nastąpić z przyczyn wyłącznie formalnych. Na wstępnym etapie badania skargi, przewidzianym w art. 410 k.p.c., Sąd nie ocenia zasadności skargi ani trafności powołanej w niej podstawy, a jedynie to, czy zachowane zostały warunki umożliwiające jej rozpoznanie, w tym to, czy skarżący trafnie powołał podstawę wznowienia postępowania. W zakresie badania podstaw wznowienia na posiedzeniu niejawnym mieści się jedynie stwierdzenie czy skarżący wskazuje podstawę wznowienia i czy odpowiada ona jednej z podanych w Kodeksie postępowania cywilnego przyczyn uzasadniających żądanie wznowienia, nie zaś czy podstawa ta rzeczywiście istnieje.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest nieuzasadnione i podlega oddaleniu.

Wnoszący zażalenie nie ma racji, twierdząc, że odrzucenie skargi o wznowienie postępowania może nastąpić z przyczyn wyłącznie formalnych

Należy mieć na uwadze, że ustawa z 22 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. z 2005 r. Nr 13, poz. 98) znowelizowała przepisy dotyczące postępowania w sprawie skargi o wznowienie postępowania. Obecnie, wskutek uchylenia art. 411 k.p.c., nastąpiła eliminacja dwustopniowego postępowania, z podziałem na czynności sądowe, które mogły zostać dokonane na posiedzeniu niejawnym (wstępne badanie skargi) oraz na rozprawie. Zgodnie z nowym brzmieniem art. 410 § 1 k.p.c. sąd odrzuca skargę wniesioną po upływie przepisanej terminu, niedopuszczalną lub nieopartą na ustawowej podstawie, a postanowienie w tym przedmiocie może być wydane na posiedzeniu niejawnym. Oznacza to, że w obecnie obowiązującym stanie prawnym stwierdzenie na posiedzeniu niejawnym dopuszczalności wznowienia nie ogranicza się do badania, czy wskazane przez wnoszącego skargę okoliczności oparte są na przewidzianej w ustawie podstawie wznowienia, lecz obejmuje badanie i ustalenie, czy podstawa wznowienia rzeczywiście istnieje. Podnoszone przez skarżącego sformułowanie podstawy wznowienia w sposób odpowiadający przepisom art. 401 - 404 k.p.c. nie oznacza oparcia skargi na ustawowej podstawie wznowienia, wówczas gdy podnoszona podstawa nie zachodzi. Jeżeli podstawa skargi nie zostanie przez sąd stwierdzona, podlega ona w myśl art. 410 k.p.c. odrzuceniu. Rozstrzygnięcie Sądu drugiej instancji pod względem formalnym jest prawidłowe (por. postanowienie SN z dnia 10 lutego 2006 r. I PZ 33/05, OSNP 2007, nr 3-4, poz. 48; wyrok SN z dnia 17 lipca 2006 r. I PK 5/06, Wokanda 2006, nr 11, s. 33; wyrok SN z dnia 16 maja 2007 r., III CSK 56/07, LEX nr 334985; czy postanowienie SN z dnia 7 lipca 2005 r., IV CO 6/05, LEX nr 155376).

Zdaniem Sądu Najwyższego rozstrzygnięcie to jest prawidłowe również merytorycznie. Art. 401 pkt 2 k.p.c. stanowi, że można żądać wznowienia postępowania z powodu nieważności, jeżeli strona nie miała zdolności sądowej lub procesowej albo nie była należycie reprezentowana bądź jeżeli wskutek naruszenia przepisów była pozbawiona możliwości działania. Należyta reprezentacja jest związana z występowaniem w charakterze organów reprezentujących podmioty nie będące osobami fizycznymi oraz w roli przedstawicieli ustawowych nieletnich i osób ubezwłasnowolnionych. Jeżeli skarżący był w sprawie stanowiącej przedmiot skargi zastępowany przez profesjonalnego pełnomocnika, to nie może być mowy o „nienależytej reprezentacji” w rozumieniu art. 401 pkt. 2 k.p.c.. Podniesiony przez powoda zarzut niewłaściwej reprezentacji należy rozumieć jako nieprawidłowe reprezentowanie jego interesów polegające na zachowaniu, jak stwierdził w skardze „niedostatecznie przekonującym”. Niezależnie od prawdziwości tego rodzaju sugestii, nie jest to jednak przyczyna nieważności postępowania. Czym innym jest brak należytego umocowania pełnomocnika, co w przedmiotowej sprawie oczywiście nie miało miejsca, a czym innym (w ocenie powoda) niewłaściwe reprezentowanie jego interesów (postanowienie SN z dnia 9 czerwca 2000 r., I PKN 277/00, OSNAPiUS 2002, nr 1, poz. 15; postanowienie SN z dnia 5 listopada 1999 r., III AO 60/90).

Z powyższych względów Sąd Najwyższy oddalił zażalenie na podstawie art. 394¹ § 2 i 3 w związku z art. 398¹⁴ k.p.c..